

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. OSR-08563/2016-ERU

V Ostravě dne 3. srpna 2017

Č. j. 08563-17/2016-ERU

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán dle ust. § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a dle ust. § 23 odst. 11 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), ve správním řízení vedeném pod sp. zn. OSR-08563/2016-ERU a zahájeném dne 16. srpna 2016 z moci úřední dle ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s účastníkem řízení, kterým je společnost **STABIL ENERGY s.r.o.**, se sídlem Praha 2 - Vinohrady, Bělehradská 858/23, PSČ 120 00, IČO: 242 57 664, po změně právní kvalifikace dne 29. června 2017 ve věci podezření ze spáchání 24 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 27. prosince 2015 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015“), rozhodl

takto:

- I. Účastník řízení, společnost **STABIL ENERGY s.r.o.**, se sídlem Praha 2 - Vinohrady, Bělehradská 858/23, PSČ 120 00, IČO: 242 57 664 (dále jen „účastník řízení“), se tím, že jakožto prodávající užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 agresivní obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5a odst. 2 téhož zákona ve spojení s písm. f) přílohy 2 k témuž zákonu, neboť za blíže neurčené období, nejméně však za období od 31. srpna 2015 do 16. září 2015, požadoval:

1. po odběrateli

2. po odběrateli

3. po odběrateli

4. po odběrateli

po odběrateli

6. po odběrateli

7. po odběrateli [redacted]
8. po odběrateli [redacted]
9. po odběrateli [redacted]
10. po odběrateli [redacted]
11. po odběrateli [redacted] a
12. po odběrateli [redacted]

v postavení spotřebitelů (dále jen „Odběratelé“ a „Odběrná místa“), platby za sdružené služby dodávky plynu, které účastník řízení Odběratelům dodal do jejich Odběrného místa i přesto, že si je Odběratelé od něj neobjednali, **dopustil spáchání 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.**

- II. Podle ust. § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele se účastníku řízení za spáchání 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 ukládá **úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč** (slovy: dvě stě tisíc korun českých), která je splatná dle ust. § 46 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Energetického regulačního úřadu vedený u České národní banky, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 28, PSČ 110 03, č. ú. 19-2421001/0710, variabilní symbol 36216.
- III. Dle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s ust. § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, se účastníku řízení ukládá povinnost uhradit **náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč** (slovy: jeden tisíc korun českých). Náklady řízení jsou splatné do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to na účet Energetického regulačního úřadu vedený u České národní banky, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 28, PSČ 110 03, č. ú. 19-2421001/0710, variabilní symbol 36216.
- IV. **Část správního řízení vedeného pod sp. zn. OSR-08563/2016-ERU** s účastníkem řízení ve věci spáchání 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, kterých se měl účastník řízení dopustit tím, že jakožto prodávající užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 klamavou obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, když v blíže nespecifikovaném období od 14. do 31. srpna 2015 zaslal Odběratelům dopis, který obsahoval nepravdivé údaje o tom, že účastník řízení uzavřel s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách

dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO, přestože účastník řízení s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu neuzavřel, **se zastavuje**.

Odůvodnění

I. Úvod

Dne 16. srpna 2016 zahájil Energetický regulační úřad (dále jen „Úřad“) ve smyslu ust. § 46 správního řádu s účastníkem řízení správní řízení z moci úřední ve věci podezření ze spáchání dvou správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, kterých se účastník řízení měl dopustit tím, že jakožto prodávající užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 klamavou obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona a agresivní obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5a odst. 2 téhož zákona ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu.

Správní řízení bylo zahájeno na základě výsledků kontroly zahájené dne 22. října 2015 dle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v tehdy účinném znění. Předmětem kontroly u účastníka řízení bylo dodržování zákazů a povinností na úseku podnikání v energetických odvětvích stanovených ust. § 4, ust. § 5 a ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

II. Kontrolní zjištění

V průběhu kontroly zahájené dne 22. října 2015 na základě doručeného Oznámení o zahájení kontroly, č. j. 09501-1/2015-ERU, shromáždil kontrolní orgán podklady pro zjištění stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, na základě kterých vyhotovil dne 14. prosince 2015 Protokol č. ██████████, č. j. 09501-11/2015-ERU.

V závěru protokolu o kontrole bylo uvedeno, že kontrolou u účastníka řízení v postavení držitele licence na obchod s plynem bylo zjištěno, že účastník řízení vůči Odběratelům uvedeným dále v Tabulce č. 1 užil klamavou obchodní praktiku definovanou ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, ve kterém je uvedeno, že obchodní praktika je klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj, a to tím, že Odběratelům v rámci jim zasláního dopisu, jehož přílohou byl rozpis záloh na následující období, uvedl, že s nimi uzavřel smlouvu o sdružených službách dodávky plynu pro jejich Odběrná místa, jež jsou uvedena dále v Tabulce č. 1, a že touto smlouvou byly sjednány platby měsíčních záloh, a to formou SIPO.

Zároveň bylo zjištěno, že účastník řízení vůči Odběratelům užil agresivní obchodní praktiku definovanou ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, a to tím, že po Odběratelích požadoval platby za sdružené služby dodávky plynu, které jim dodal i přesto, že si je Odběratelé od něj neobjednali, což je agresivní obchodní praktika uvedená v příloze č. 2 písm. f) k zákonu o ochraně spotřebitele.

Účastník řízení tím, že vůči Odběratelům užil klamavou obchodní praktiku definovanou ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, a tím, že vůči Odběratelům užil agresivní obchodní praktiku definovanou ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, který je dán ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, který užívání nekalých obchodních praktik, tj. mj. klamavých a agresivních obchodních praktik, při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje.

Tabulka č. 1 – Odběratelé a jejich Odběrná místa

	Jméno a příjmení odběratele	Datum narození odběratele	EIC odběrného místa	Adresa odběrného místa
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				

Vůči kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole účastník řízení nepodal žádné námítky.

Podáním ze dne 17. prosince 2015 účastník řízení konstatoval, že spustil nový prodejní kanál, aby se zákazníci mohli vyvázat z nevýhodných smluv u konkurence a aby nabral nové zákazníky. Interně si zjistil možnosti uzavření smlouvy jinak než písemně, tedy distančně, a v dobré víře tuto metodu předal externím agenturám (bohužel však dříve než právník potvrdil správnost postupu distančně uzavíraných smluv). Dále konstatoval, že vzhledem k inovativnímu prodeji vždy vyhověl zákazníkovi v případě nejasností nebo sporu.

K odběrným místům, která byla součástí kontroly, účastník řízení konstatoval, že bezplatně byli navraceni původnímu dodavateli Odběratelé [redacted] a že za Odběratele, kteří u něj zůstali, byl zaplacen deaktivční poplatek v plné výši.

Dále účastník řízení uvedl, že učinil na základě zpětné vazby od zákazníků nezbytné kroky k nápravě, konkrétně si nechal vypracovat a schválit, co přesně musí obsahovat distanční způsob uzavření smlouvy, smlouvy uzavřené distančním způsobem nyní prochází velmi pečlivou kontrolou, v případě dotazu zákazníka odpovídá do 48 hodin, dodržuje lhůtu pro odstoupení i po zahájení služeb a vypracoval nové všeobecné obchodní podmínky.

Závěrem účastník řízení navrhl řešení „*tohoto vzniklého problému*“ veřejnou omluvou na jeho webu www.stabilenergy.cz.

III. Průběh správního řízení na I. stupni

Na základě skutečností zjištěných při provedené kontrole zahájil Úřad po vyhodnocení všech uvedených skutečností podle ust. § 46 správního řádu správní řízení z moci úřední. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16. srpna 2016, č. j. 08563-1/2016-ERU, bylo účastníku řízení doručeno tentýž den. V rámci oznámení byl účastník řízení poučen o právu podat návrhy na doplnění řízení ve smyslu ust. § 36 správního řádu.

Dne 16. srpna 2016 převzal správní orgán I. stupně do správního spisu kontrolní spis vedený pod sp. zn. 09501/2015-ERU, o čemž vyhotovil téhož dne Záznam o vložení do spisu, č. j. 08563-3/2016-ERU.

Dne 8. září 2016 zaslal správní orgán I. stupně účastníku řízení Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a doložit majetkové poměry, č. j. 08563-4/2016-ERU, ve kterém informoval účastníka řízení v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Zároveň bylo účastníkovi řízení sděleno, co je považováno za podklady rozhodnutí, a byla mu dána možnost doložit správnímu orgánu doklady svědčící o jeho aktuálních majetkových poměrech, a to vše do deseti kalendářních dnů od doručení. Vyrozumění bylo účastníku řízení doručeno dne 16. září 2016.

Účastník řízení dne 16. a 21. září 2016 doložil své majetkové poměry Přiznáním k dani z příjmů právnických osob za rok 2015, rozvahou za rok 2015 a výkazem zisku a ztráty za rok 2015. K předmětu řízení, jakož i k podkladům rozhodnutí, se účastník řízení nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně s ohledem na průběh správního řízení a na skutečnost, že účastník řízení nenavrhl provedení dalších důkazů ani neučinil jiné návrhy směrem ke správnímu orgánu I. stupně, a také v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v ust. § 3 správního řádu, dospěl k závěru, že veškeré podklady, které měl k dispozici k vedení správního řízení a následné vydání rozhodnutí, jsou úplné a dostačující pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 uvedeného zákona.

Dne 22. listopadu 2016 vydal Úřad rozhodnutí č. j. 08563-8/2016-ERU, doručené účastníkovi řízení dne 23. listopadu 2016, kterým ve výroku I. uznal účastníka řízení vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že jakožto prodávající užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 agresivní obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 ve spojení s písm. f) přílohy 2 k témuž zákonu, neboť v blíže nespécifikované době, nejméně však v období od 31. srpna 2015 do 16. září 2015, požadoval po Odběratelích platby za sdružené služby dodávky plynu, které Odběratelům dodal do jejich Odběrného místa i přesto, že si je Odběratelé od něj neobjednali. Výrokem II. výše uvedeného rozhodnutí byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 200 000 Kč, výrokem III. výše uvedeného rozhodnutí byla účastníkovi řízení uložena povinnost úhrady nákladů řízení a výrokem

IV. výše uvedeného rozhodnutí byla část správního řízení vedeného pod sp. zn. OSR-08563/2016-ERU s účastníkem řízení ve věci spáchání správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že jakožto prodávající užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele klamavou obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, když v blíže nespecifikovaném období od 14. do 31. srpna 2015 zaslal Odběratelům dopis, který obsahoval nepravdivé údaje o tom, že účastník řízení uzavřel s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO, přestože účastník řízení s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu neuzavřel, zastavena.

IV. Řízení o rozkladu

Dne 8. prosince 2016 byl Úřadu doručen rozklad účastníka řízení proti rozhodnutí Úřadu ze dne 22. listopadu 2016, č. j. 08563-8/2016-ERU (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

Účastník řízení podal rozklad proti všem výrokům napadeného rozhodnutí, navrhl smírné řešení (pro nápravu způsobené škody je ochoten spotřebovaný plyn za období dodávek nechat klientům zdarma) a požádal o prominutí nebo alespoň o snížení pokuty. Současně uvedl, že všem Odběratelům vyšel vstříc a každého dle jeho požadavků bezplatně vrátil k původnímu dodavateli a klientům se omluvil.

Účastník řízení konkrétně namítl, že uložená pokuta je nepřiměřená s přihlédnutím k jeho velikosti a jeho finančním možnostem a také s přihlédnutím ke skutečnosti, že klientům ve všech ohledech vyšel vstříc v nejbližším možném termínu (dále dle vyjádření účastníka řízení je malým dodavatelem, který se tím pádem může více zaměřit na spokojenost klientů a i v minulosti vždy vyšel vstříc požadavkům Úřadu a klientů).

Rozhodnutím o rozkladu ze dne 28. dubna 2017, č. j. 08563-14/2016-ERU (dále též jen „rozhodnutí o rozkladu“), bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Rozhodnutí o rozkladu bylo účastníkovi řízení doručeno dne 22. května 2017.

V rozhodnutí o rozkladu bylo k důvodům zrušení napadeného rozhodnutí konkrétně uvedeno následující.

V rozhodnutí o rozkladu bylo konstatováno, že prvostupňové rozhodnutí vychází z řádně a úplně zjištěného skutkového stavu, kdy správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a rozhodl také v souladu se svou rozhodovací praxí.

Samotné námitky účastníka řízení dle rozhodnutí o rozkladu, kdy argumentuje pouze svým následným otevřeným přístupem vůči odběratelům, nejčistšími úmysly a snahou o okamžitou nápravu, nebyly shledány důvodnými. Odvolací správní orgán se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že se účastník řízení vůči jmenovaným zákazníkům skutečně dopustil agresivní obchodní praktiky, neboť bylo beze vší pochybnosti prokázáno,

že účastník řízení počínaje dnem 31. srpna 2015 dodával do odběrných míst odběratelů plyn, aniž s odběrateli uzavřel platnou smlouvu o sdružených dodávkách plynu, a následně po nich požadoval platbu za služby, které sice skutečně dodal, ale které si odběratelé neobjednali. I když chování účastníka řízení po zjištěném pochybení směřovalo k okamžité nápravě, nemůže současně zbavit účastníka řízení odpovědnosti za správní delikt.

Přes výše uvedené však odvolací správní orgán dospěl k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, neboť v napadeném rozhodnutí byla shledána vada způsobující jeho nezákonnost. Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo totiž uvedeno, že se účastník řízení svým jednáním spočívajícím v užití agresivní obchodní praktiky vůči výše jmenovaným 12 Odběratelům dopustil jediného správního deliktu. Ze zjištěného skutkového stavu je ale dle rozhodnutí o rozkladu zřejmé, že účastník řízení se protiprávního jednání nedopustil jediným, ale hned několika, časově nezávislými skutky, což vyplývá již z toho, že takto postupoval vůči většímu množství zákazníků, přičemž je nepředstavitelné, aby tak učinil jediným skutkem. Evidentně se tedy nemůže jednat o jediný správní delikt, ale o stejnorodý vícečinný souběh několika správních deliktů naplňujících stejnou skutkovou podstatu, za nějž měla být uložena úhrnná pokuta. Jestliže správní orgán I. stupně nedospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že by se jednalo o delikt hromadný či pokračující, s čímž se odvolací správní orgán s ohledem na povahu jednání účastníka řízení ztotožnil, nemohl bez dalšího uzavřít, že se účastník řízení dopustil pouze jediného správního deliktu.

Pokud jde o výši uložené pokuty, v rozhodnutí o rozkladu bylo uvedeno, že se vzhledem ke způsobu spáchání správního deliktu rozhodně nejedná o pokutu nepřiměřenou, kdy dle odvolacího správního orgánu by bylo možno dokonce legitimně uvažovat i o pokutě vyšší, a to především s ohledem na přitěžující okolnost spočívající v mnohosti útoků, které jsou navíc systematického rázu. V daném případě byla naplněna jak formální stránka správního deliktu, jelikož účastník řízení nesporně požadoval platby za uskutečněnou, ale neobjednanou dodávku plynu a souvisejících služeb, tak společenská škodlivost jednání účastníka, narušujícího veřejný zájem na ochraně práv spotřebitele.

Vzhledem k výše uvedenému odvolací správní orgán dospěl k závěru, že procesní pochybení spočívající v hodnocení správního deliktu je natolik zásadního charakteru, že způsobuje rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Protože se toto pochybení projevilo přímo ve vymezení závadného jednání účastníka řízení ve výrokové části správního deliktu v napadeném rozhodnutí, nebylo jej možné napravit v rámci řízení o rozkladu, neboť účastníkovi řízení by byla přičítána odpovědnost za jiný počet správních deliktů, z nichž každý by byl opět odlišně vymezen.

V závěru rozhodnutí o rozkladu byl odvolacím správním orgánem vysloven závazný právní názor, aby prvostupňový správní orgán znovu posoudil protiprávní jednání účastníka řízení tvořené jednotlivými skutky a s ohledem na stejnorodý vícečinný souběh několika správních deliktů uložil úhrnnou pokutu.

V. Nové projednání věci

Správní orgán I. stupně zaslal účastníkovi řízení s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k novému projednání a závazný právní názor v rozhodnutí o rozkladu přípis označený Oznámení o změně právní kvalifikace ze dne 29. června 2017, č. j. 08563-

16/2016-ERU, ve kterém účastníka řízení vyrozuměl o tom, že ve vztahu k vymezenému předmětu řízení ve vedeném správním řízení došlo ke změně právní kvalifikace z podezření ze spáchání dvou správních deliktů na podezření ze spáchání celkem 24 správních deliktů.

Správní orgán podotýká, že změna právní kvalifikace byla provedena i ve vztahu k zastavené části správního řízení napadeným rozhodnutím, jelikož to bylo zrušeno rozhodnutím o rozkladu jako celek.

Vzhledem ke skutečnosti, že ve správním řízení po vrácení věci k novému projednání již nebyly opatřovány žádné nové podklady rozhodnutí, s nimiž by se účastník řízení nově seznamoval a vyjadřoval se k nim, kdy ani rozklad účastníka řízení, stanovisko k rozkladu a účastníkovi řízení doručené rozhodnutí o rozkladu nelze za takové podklady považovat, nebyl účastník řízení opětovně vyrozuměn ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně poznamenává, že účastníku řízení v rámci původního správního řízení přípisem označeným jako „Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a doložit majetkové poměry“ ze dne 8. září 2016, č. j. 08563-4/2016-ERU, bylo sděleno, co tvoří podklady rozhodnutí (tj. listiny tvořící obsah kontrolního spisu sp. zn 09501/2015-ERU) a že jiné podklady nebyly opatřovány. Účastník řízení tedy věděl a ví, jaké jsou podklady pro rozhodnutí v této věci, kdy k těmto následně také zasílal své přípisy. Jelikož nebyly žádné nové podklady opatřovány, nevedlo by nikterak vyrozumění účastníka řízení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu v rámci nového projednání věci k posílení jeho procesních práv, nadto když se ve správním trestání neuplatní koncentrační zásada.

VI. Popis skutkového stavu

V rámci kontroly bylo zjištěno, že účastník řízení je držitelem licence na obchod s plynem č. 241222286 s termínem zahájení licencované činnosti ode dne 20. listopadu 2012.

Dále bylo v rámci kontroly zjištěno, že účastník řízení telefonicky kontaktoval Odběratele v období od 7. do 13. srpna 2015. V rámci telefonních hovorů, kdy tyto jsou součástí vedeného správního spisu, volající, tj. zástupce účastníka řízení, uvedl jméno a příjmení Odběratele a dotázal se, zda hovoří s osobou, jejíž jméno uvedl. Dále zástupce účastníka řízení uvedl, že před několika lety (většinou zmínil rok 2012) uzavřel s Odběratelem smlouvu pro jiného dodavatele plynu, že se v energetice stále pohybuje a že má pro Odběratele novou, výhodnou cenu. V rámci nabízených výhod zaznělo, že účastník řízení (další identifikační údaje, kromě názvu, však uvedeny nebyly; v několika případech bylo dokonce uvedeno, že jde o společnost z Jihlavy) nabízí cenu 799 Kč/MWh (bez uvedení informace, zda se jedná o cenu s DPH nebo bez DPH, a bez uvedení výše stálé měsíční platby, která je součástí ceny za dodávku plynu) a příspěvek na revizi plynových zařízení, že připojení je možné již do 10 dnů a že hradí případný administrativní poplatek (sankci), který by vznikl v souvislosti se závazky vyplývajícími ze smluv s předchozím dodavatelem. Zástupce účastníka řízení následně uvedl, že sdělené informace zašle Odběrateli poštou, přičemž Odběratel souhlasil se zasláním sdělených informací písemně. Zástupce účastníka řízení většinou následně uvedl adresu, kterou si od Odběratele nechal odsouhlasit jako adresu, na kterou mají být odeslány sdělované informace. V některých případech zástupce účastníka řízení uvedl, že „je tam možnost odstoupit do čtrnácti dnů“ nebo že „tam jsou uvedeny podmínky, jak lze odstoupit“.

Telefonní hovor v případě Odběratele [redacted] proběhl s dcerou Odběratele a v případě Odběratele [redacted] zástupce účastníka řízení v předloženém telefonním hovoru pouze uvedl, že potvrzuje odeslání informací zmiňovaných v dřívějším telefonním hovoru, který však nebyl účastníkem řízení doložen, neboť dle sdělení účastníka řízení obchodní zástupce neměl aktivní aplikaci pořizující záznam hovoru a hovor se tedy nedochoval.

Dne 20. srpna 2015 zaslal účastník řízení Odběratelům dopis ze dne 14. srpna 2016, který obsahoval mimo jiné i následující text:

„Ceník na dodávku plynu je podstatně nižší než máte nyní u svého současného dodavatele a dopomůže Vám ke snížení nákladů. Jako bonus, který společnost Stabil Energy s.r.o. nabízí, je příspěvek na revizi plynového zařízení dle výše spotřeby. Na tento bonus máte nárok. Navíc Vám zaručuje úhradu administrativního poplatku, který může být vystaven současným dodavatelem za předčasné ukončení smlouvy a to v plné výši!

Všeobecné obchodní podmínky, které jsou součástí tohoto dopisu, obsahují veškeré náležitosti k uzavření smlouvy na dodávku plynu.

Jako spotřebitel máte samozřejmě nárok na odstoupení smlouvy dle občanského zákoníku a to do 14- ti dnů od sjednané smlouvy. Formulář je k nalezení na internetových stránkách www.stabilenergy.cz. Smlouva má platnost 3 roky.

Víme, že Vám naše společnost dopomůže k tomu, aby jste měl náklady pod kontrolou a věděl kolik za co platíte.

V dnešní době je jednoduché změnit dodavatele. Jediné co je vždy překážkou a zákazníci se toho obávají, je deaktivční poplatek od současného dodavatele. Stabil Energy s.r.o. Vám tento poplatek uhradí, pamatujte na to! Vás změna nestojí ani korunu a vždy na tom ušetříte.

Nyní vyčkejte, až Vám bude od nás doručen platební kalendář s rozpisem záloh.“

Spolu s tímto dopisem byly Odběratelům zaslány i všeobecné obchodní podmínky účastníka řízení účinné od 1. prosince 2014 a ceník plynu účastníka řízení označený jako „Akční ceník stabilita pro kategorii maloodběr a domácnost platný od 1. července 2015 do 31. prosince 2015“ (Odběratelům [redacted] a [redacted] byl doručen ceník plynu účastníka řízení „[redacted]“).

Před zahájením dodávky plynu do Odběrných míst Odběratelů zaslal účastník řízení Odběratelům další dopis, jehož přílohou byl „[redacted]“ (datum vystavení - [redacted]) na následující období, tj. na období od [redacted] do [redacted], (dále jen „Dopis“). V Dopisu byl mimo jiné uveden následující text:

„rádi bychom Vám poděkovali za Vaše rozhodnutí odebírat zemní plyn od naší společnosti Stabil Energy s.r.o.. Chceme Vás ubezpečit, že si Vašeho rozhodnutí velmi vážíme a jsme připraveni pro Vaši plnou spokojenost vyvinout veškeré úsilí.

S potěšením Vám můžeme sdělit, že akceptujeme Smlouvu, kterou jsme uzavřeli dne: [následovalo datum uskutečnění telefonního hovoru mezi zástupcem účastníka řízení a Odběratelem].

Vaším dodavatelem zemního plynu v odběrném místě na adrese: [následovala adresa Odběrného místa] EIC kód odběrného místa: [následoval EIC Odběrného místa] se stáváme počínaje dnem: 31. 8. 2015.

Zasíláme Vám také předpis záloh. Ve smlouvě je sjednáno, že zálohy budou hrazeny měsíčně. Ve smlouvě je dále sjednáno, že tyto zálohy budete hradit přes SIPO. Žádáme Vás proto, abyste v zájmu plynulosti plateb zkontroloval/a:

- *Výši zálohy na předpisu záloh*
- *Své spojovací číslo SIPO: [následovalo spojovací číslo SIPO]*

Pravidelné odečty Vašeho plynoměru bude i nadále zajišťovat společnost RWE Gasnet.“

V rámci kontroly bylo dále ze systému společnosti OTE, a.s., se sídlem Praha 8 - Karlín, Sokolovská 192/79, PSČ 186 00, IČO: 264 63 318, jakožto držitele licence na činnosti operátora trhu č. 150504700 (dále jen „Operátor trhu“ nebo „OTE“), zjištěno, že s účinností od 31. srpna 2015 proběhla u Odběrných míst Odběratelů změna dodavatele plynu na účastníka řízení, a to na základě požadavků na změnu dodavatele plynu zadaných do systému Operátora trhu účastníkem řízení dne 14. srpna 2015 v 13 hodin 14 minut s uvedením, že smlouva byla uzavřena v prostorách obvyklých k podnikání.

Z vyjádření účastníka řízení, jež učinil v průběhu kontroly (vyjádření ze dne 24. září 2015 a vyjádření zasláné prostřednictvím e-mailu dne 2. listopadu 2015 a následně prostřednictvím držitele poštovní licence dne 13. listopadu 2015), je zřejmé, že telefonní hovory uskutečněné mezi jeho zástupcem a Odběrateli považuje za uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu na dobu určitou v délce trvání tří let pro Odběrná místa Odběratelů.

Počínaje měsícem září 2015 začal účastník řízení uplatňovat úhradu plateb záloh za dodávku plynu prostřednictvím služby SIPO vůči Odběratelům. K převodu alespoň některé požadované platby ve prospěch účastníka řízení došlo v případě jedenácti Odběratelů, v případě Odběratele [redacted] k převodu platby nedošlo, což vyplývá z printscreenů z aplikace eSIPO zasláných Úřadu účastníkem řízení dne 2. a 13. listopadu 2015.

Z vyjádření účastníka řízení zasláného Úřadu dne 2. a 13. listopadu 2015 vyplývá, že Odběrné místo (i) Odběratele [redacted] bylo původnímu dodavateli plynu vráceno ke dni 19. října 2015, (ii) Odběratele [redacted] ke dni 23. října 2015, (iii) Odběratele [redacted] ke dni 4. listopadu 2015 a (iv) Odběratele [redacted] ke dni 17. září 2015. Do zbylých Odběrných míst Odběratelů i ke dni vyhotovení uvedeného vyjádření dodával plyn účastník řízení.

VII. Právní hodnocení

Dle ust. článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Dle ust. § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti dne 1. července 2017, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. před 1. červencem 2017. Podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Jak právní úprava odpovědnosti za jiný správní delikt právnické osoby dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 (tj. ve znění účinném před 1. červencem 2017), tak i právní úprava odpovědnosti za přestupek právnické osoby dle zákona o odpovědnosti za přestupky je založena na tzv. objektivní odpovědnosti, tzn. odpovědnost právnické osoby je posuzována v obou právních úpravách bez ohledu na zavinění. V tomto směru lze tedy konstatovat, že právní úprava dle zákona o odpovědnosti za přestupky není pro pachatele příznivější.

Ust. § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 obdobně jako ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky rovněž dále uvádí, že právnická osoba za správní delikt, resp. přestupek, neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dle ust. § 21 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se pak právnická osoba nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.

Správní orgán tudíž dospěl k závěru, že pro posouzení obecné odpovědnosti účastníka řízení za spáchání správních deliktů se použije právní úprava účinná v době spáchání správních deliktů, tj. právní úprava dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, příp. dle správního řádu, neboť právní úprava obecné odpovědnosti právnické osoby za přestupek dle zákona o odpovědnosti za přestupky je ve svém důsledku pro pachatele totožná, ne-li méně příznivá s přihlédnutím k nemožnosti vyvinění dle ust. § 21 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Správní orgán dále přistoupil k vyhodnocení příznivosti znění speciálního zákona upravujícího odpovědnost za správní delikt účastníka řízení, kdy konstatuje, že zákon o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 byl po spáchání vytýkaného jednání účastníka řízení novelizován, a to (i) zákonem č. 378/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, kdy část této novely nabyla účinnosti dne 28. prosince 2015 a část dne 1. února 2016, (ii) zákonem č. 188/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o hazardních hrách a zákona o dani z hazardních her, kdy tato novela nabyla účinnosti dne 1. ledna 2017, a (iii) zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých

přestupcích, kdy tato novela nabyla účinnosti dne 1. července 2017, (dále jen „novelizovaný zákon o ochraně spotřebitele“).

Jak zákon o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 [v ust. § 24 odst. 1 písm. a)], tak i novelizovaný zákon o ochraně spotřebitele vždy trestal a trestá [taktéž v ust. § 24 odst. 1 písm. a)] porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik výrobcem, dovozcem, vývozcem, dodavatelem, prodávajícím nebo jiným podnikatelem.

K samotné skutkové podstatě, tedy k porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik, správní orgán uvádí, že dle novelizovaného zákona o ochraně spotřebitele vždy platilo a platí (s účinností od 28. prosince 2015), že užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje. Správní orgán uvádí, že na tomto místě se nová právní úprava (tj. v ust. § 4 odst. 4 novelizovaného zákona o ochraně spotřebitele) odlišuje od předchozí právní úpravy (tj. v ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015), avšak více méně pouze v terminologii situací, při nichž je užívání nekalých obchodních praktik zakázáno.

Dále novelizovaný zákon o ochraně spotřebitele (s účinností od 28. prosince 2015) stanovuje, že nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle ust. § 5 nebo klamavé opomenutí podle ust. § 5a a agresivní obchodní praktika podle ust. § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a č. 2 k tomuto zákonu. Dle písm. f) přílohy č. 2 k novelizovanému zákonu o ochraně spotřebitele jsou obchodní praktiky vždy považovány za agresivní, pokud prodávající požaduje na spotřebiteli okamžitou nebo odloženou platbu za výrobky nebo služby, které mu dodal, ačkoli si je spotřebitel neobjednal nebo požaduje vrácení či uschování nevyžádaných výrobků, nejedná-li se o náhradní dodávku podle předem uzavřené smlouvy. Právní úprava rozhodná pro daný případ tedy nedoznala změn ani po novelách zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 (tj. v novelizovaném zákoně o ochraně spotřebitele).

Z uvedeného tedy vyplývá, že právní úprava posouzení odpovědnosti za přestupek novelizovaného zákona o ochraně spotřebitele není pro účastníka řízení příznivější, neboť je v podstatě totožná s právní úpravou účinnou v době spáchání činu. Správní orgán proto posoudil jednání účastníka řízení podle právní úpravy účinné v době, kdy byla spáchána (tj. dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015).

Podle dosavadní právní úpravy, tj. úpravy účinné v době zahájení správního řízení, pak bylo správním orgánem v souladu s ust. § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky postupováno v otázkách procesních.

Dle ust. § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. července 2017, na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

Dle ust. § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele i dle ust. § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 se za správní delikt dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Zákon o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 za správní delikt dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) neumožňuje pachateli uložit jinou sankci než pokutu, a to bez možnosti např. mimořádného snížení výměry pokuty či dokonce upuštění, resp. podmíněného upuštění, od uložení správního trestu jak upravuje zákon o odpovědnosti za přestupky v ust. § 42 až § 44. Správní orgán má tedy za to, byť i pouze s ohledem na uvedená ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, že právní úprava týkající se určení druhu a výměry sankce je dle zákona o odpovědnosti za přestupky pro účastníka řízení příznivější než právní úprava dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, a tudíž při určení druhu a výměry sankce za spáchání správních deliktů postupoval dle části druhé Hlavy VII zákona o odpovědnosti za přestupky, jak i vyplývá z části „VIII. Uložení správního trestu“ odůvodnění tohoto rozhodnutí.

VII. I. Obecný právní rámec

Správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 se dopustil výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Dle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Z výkladu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 vyplývá, že trestat lze pouze podnikatele, který se dopustil jednání (tj. užití nekalé obchodní praktiky), mezi nímž a způsobeným následkem je příčinná souvislost, tj. podnikatele, který přímo při své činnosti nekalou obchodní praktiku užije a který svým postavením vůči spotřebiteli spadá do zákonem vymezeného taxativního výčtu (tj. výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel).

Dle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 se spotřebitelem rozumí fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

Dle ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 se prodávajícím rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.

VII. II. Právní posouzení skutků

V průběhu správního řízení bylo zjištěno a prokázáno, že účastník řízení je právnickou osobou a držitelem licence na obchod s plynem č. 241222286, přičemž povaha jeho činnosti (podnikání) spočívá v prodeji plynu, resp. v poskytování sdružených služeb dodávky plynu, kdy subjekt nejen že dodává zákazníkovi plyn, ale také mu zajišťuje na vlastní jméno a na vlastní účet související služby v plynárenství (tj. služby přepravy plynu nebo služby distribuční soustavy). Z uvedeného tedy vyplývá, že účastník řízení vůči odběratelům (a tedy i Odběratelům) vystupoval jako prodávající ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

V rámci správního řízení bylo zjištěno a prokázáno, a to zejména z nahrávek telefonních hovorů a typu ceníků, jež účastník řízení zaslal Odběratelům (tj. ceníky pro kategorii domácnost a maloodběratel), že Odběratelé byli nepodnikajícími fyzickými osobami, které nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání. Odběratelé tak naplňují definici spotřebitele podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. listopadu 2015, č. j. 7 As 141/2015 - 38, (oba rozsudky se týkaly posouzení agresivní obchodní praxe) musí vnitrostátní orgán při zjišťování, zda je obchodní praxe zakázaná dle zákona o ochraně spotřebitele, resp. směrnice Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 2005/29/ES ze dne 11. května 2005, o nekalých obchodních praxích vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praxích“), postupovat následujícím způsobem. Nejprve je nutno vyhodnotit, zda uvedená obchodní praxe nese znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, přičemž pro uvedené posouzení není nutné zohlednit otázku, zda předmetná praxe může narušit rozhodnutí průměrného spotřebitele o obchodní transakci. Pokud vnitrostátní orgán dospěje k závěru, že dotčené jednání nesplňuje kritéria žádné ze zakázaných praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, tak posuzuje, zda je obchodní praxe zakázána podle ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, tj. zda se jedná o agresivní obchodní praxi. Teprve poté, co vnitrostátní orgán dospěje k závěru, že se nejedná o agresivní praxi, může posuzovat, zda předmetná obchodní praxe naplňuje znaky nekalé obchodní praxe podle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

Lze tedy dle závěrů výše uvedené judikatury obecně shrnout, že při určení, zda obchodní praxe představuje nekalou obchodní praxi, je nejprve nutno stanovit, zda dotčená obchodní praxe naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, resp. v příloze I směrnice o nekalých obchodních praxích (v tzv. „černé listině“). Pokud je taková praxe v příloze nalezena, není třeba ověřovat, zda jsou splněny obecné podmínky nekalých obchodních praktik vyjádřené v člácích 6 až 9 směrnice o nekalých obchodních praxích a v ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 a v ust. § 5a odst. 1 téhož zákona. Pokud posuzované jednání v tzv. černé listině obsaženo není, přistupuje se ke zkoumání, zda jsou naplněny podmínky tzv. malých generálních klauzulí (neboli tzv. „šedé listiny“), tj. obecné podmínky nekalých obchodních praktik vyjádřené v člácích 6 až 9 směrnice o nekalých obchodních praxích a v ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 a v ust. § 5a odst. 1 téhož zákona. Pokud se nejedná o klamavou či agresivní obchodní praxi, přistoupí se k vyhodnocení otázky, zda daná obchodní praxe naplňuje pojmové znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik dle ust. § 4 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 či dle článku 5 odst. 2 směrnice o nekalých obchodních praxích.

Správní orgán tedy při zjišťování, zda jsou dále popsány obchodní praxe zakázané dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, resp. směrnice o nekalých obchodních praxích, postupoval v souladu s výše citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu.

VII. II. I. Klamavé obchodní praktiky

V rámci správního řízení bylo zjištěno a prokázáno, že účastník řízení zaslal Odběratelům Dopis, který mimo jiné obsahoval informaci o tom, že účastník řízení uzavřel s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO. Účastník řízení totiž uskutečněné telefonní hovory s Odběrateli považoval za uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu pro Odběrná místa Odběratelů s délkou trvání tří let, tedy měl za to, že smlouvy o sdružených službách dodávky plynu byly s Odběrateli sjednány distančně (viz vyjádření účastníka řízení ze dne 24. září 2015 a vyjádření zasláné prostřednictvím e-mailu dne 2. listopadu 2015 a následně prostřednictvím držitele poštovní licence dne 13. listopadu 2015).

Smlouvy uzavírané distančním způsobem jsou smlouvy, při jejichž uzavírání používá podnikatel výhradně komunikační prostředky, které umožňují uzavřít smlouvu bez současné fyzické přítomnosti stran (např. telefonicky). Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v tehdy účinném znění (dále jen „občanský zákoník“), přiznává spotřebiteli, který uzavřel s podnikatelem smlouvu distančním způsobem, zvýšenou ochranu.

Ve smyslu ust. § 72 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. prosince 2015 (dále jen „energetický zákon“), smlouva o sdružených službách dodávky plynu musí obsahovat (i) výčet odběrných míst, (ii) způsob úhrady plateb za dodávku plynu, (iii) délku výpovědní doby, ne delší než 3 měsíce, která začíná prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po doručení výpovědi, jedná-li se o smlouvu na dobu neurčitou, se zákazníkem, jehož roční odběr plynu v jednom odběrném místě nepřesahuje 400 tis. m³, (iv) oprávnění zákazníka odstoupit od smlouvy v případě neplnění smluvních povinností ze strany dodavatele nebo v případě nesouhlasu s navrhovanou změnou smluvních podmínek, (v) způsoby vyrozumění zákazníka o navrhované změně smluvních podmínek, (vi) dobu trvání smlouvy.

Sjednávali se smlouva prostřednictvím prostředku komunikace na dálku, sdělí podnikatel dle ust. § 1824 odst. 1 občanského zákoníku spotřebiteli údaje uvedené v ust. § 1811 odst. 2 a ust. § 1820 odst. 1 téhož zákona. Sjednávali se smlouva prostřednictvím telefonu, sdělí podnikatel dle ust. § 1825 občanského zákoníku spotřebiteli na začátku hovoru základní údaje o sobě a účel hovoru.

Z nahrávek telefonních hovorů, jež účastník řízení předložil Úřadu v rámci kontroly, nevyplývá, že by zástupce účastníka řízení sdělil Odběratelům základní údaje o účastníku řízení, když až uprostřed či ke konci hovoru zazněl pouze název účastníka řízení, či dokonce o sobě jako o volajícím, když jméno a příjmení zástupce účastníka řízení v rámci hovorů vůbec nezaznělo. Stejně tak nelze konstatovat, že by došlo na začátku telefonního hovoru ke sdělení účelu hovoru – tedy uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu pro Odběrné místo Odběratele.

Správní orgán dále konstatuje, že v průběhu hovoru nedošlo ani k dostatečné identifikaci volaného, tedy Odběratele (identifikaci ověřením jména a příjmení není možné v případě telefonního hovoru považovat za dostačující), ani jeho Odběrného místa. Stejně tak v průběhu telefonického hovoru nedošlo k navržení uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu Odběratele s účastníkem řízení a ani náznakem nebyly sjednány náležitosti

smlouvy o sdružených službách dodávky plynu ve smyslu ust. § 72 odst. 2 energetického zákona, zejména způsob úhrady plateb za dodávku plynu, délka výpovědní doby či doba trvání smlouvy. Správní orgán na tomto místě také poukazuje na to, že v případě Odběratele [REDACTED] telefonní hovor neproběhl ani s touto osobou, nýbrž s dcerou Odběratele.

V rámci telefonních hovorů byly pouze vyjmenovány výhody, které zákazníkům nabízí účastník řízení, a uvedena cena blíže nespécifikovaného produktu sdružených služeb dodávky plynu. Odběratelé v poskytnutých telefonních nahrávkách nevyjádřili souhlas s uzavřením smlouvy o sdružených službách dodávky plynu s účastníkem řízení, pouze souhlasili s písemným zasláním telefonicky sdělených informací, příp. sdělili adresu pro zaslání sdělených informací.

Lze tedy shrnout, že uskutečněnými telefonními hovory (tedy distančním způsobem) nedošlo k uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu účastníka řízení s Odběrateli pro jejich Odběrná místa. Je tedy zřejmé, že nelze přijmout tvrzení účastníka řízení o uzavření těchto smluv s Odběrateli distančním způsobem, neboť se nezakládá na pravdě. Toto tvrzení taktéž odporuje všeobecným obchodním podmínkám účastníka řízení (účinným od 1. prosince 2014), neboť tyto v článku I. pod bodem 6 mimo jiné stanovují, že „*smlouva musí být uzavřena v písemné podobě, jedná-li se o smlouvu na dobu určitou*“.

Před zasláním Dopisu zaslal účastník řízení Odběratelům dopis ze dne 14. srpna 2015 s výčtem výhod, které zákazníkům nabízí, a se všeobecnými obchodními podmínkami a ceníkem. Z dopisu nevyplývá, že by účastník řízení měl ve smyslu ust. § 1731 občanského zákoníku v úmyslu s adresátem, tj. s Odběratelem, uzavřít smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a ani neobsahoval ve smyslu ust. § 1732 odst. 1 občanského zákoníku podstatné náležitosti smlouvy o sdružených službách dodávky plynu. Uvedený dopis tedy není možné s odkazem na ust. § 1733 občanského zákoníku považovat ani za návrh na uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že mezi účastníkem řízení a Odběrateli nedošlo k uzavření smlouvy o sdružených službách dodávky plynu do jejich Odběrného místa a tedy nemohla být ani sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO. Na základě uvedeného má tedy správní orgán za prokázané, že informace uvedené v Dopisu o tom, že „...*Smlouvu, kterou jsme uzavřeli dne* (pozn.: následuje datum telefonního hovoru s Odběratelem)“, „*Ve smlouvě je sjednáno, že zálohy budou hrazeny měsíčně.*“ a „*Ve smlouvě je dále sjednáno, že tyto zálohy budete hradit přes SIPO.*“ jsou nepravdivými údaji.

Správní orgán dospěl k závěru, že výše popsaná jednání účastníka řízení (tj. zaslání Dopisu Odběratelům, který mimo jiné obsahoval nepravdivou informaci o tom, že účastník řízení uzavřel s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO) jsou obchodními praktikami vůči spotřebiteli ve smyslu ust. článku 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách, neboť se jedná o jednání, příp. obchodní komunikace, ze strany obchodníka přímo související s prodejem a dodáním produktu spotřebiteli.

Správní orgán následně, v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a závěry z nich plynoucích, přistoupil ke zjišťování, zda jsou výše popsané obchodní praktiky zakázané dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, resp. směrnice o nekalých obchodních praktikách. Nejprve vyhodnocoval, zda uvedené obchodní praktiky nesou znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách

č. 1 a č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 (v tzv. „černé listině“). Správní orgán po prostudování nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 dospěl k závěru, že posuzované obchodní praktiky nespadají pod žádnou z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, a proto přistoupil k posuzování, zda jsou obchodní praktiky zakázané podle ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, tj. zda se jedná o agresivní obchodní praktiky, nebo podle ust. § 5 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, tj. zda se jedná o klamavé obchodní praktiky (tzv. „šedá listina“).

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.

Správní orgán výše prokázal, že popsaná jednání účastníka řízení jsou obchodními praktikami a že údaj uvedený v Dopisu, tj. údaj o tom, že Odběratel uzavřel s účastníkem řízení pro své Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO, je nepravdivý.

Aby byla obchodní praktika nekalá ve smyslu ust. § 4 zákona o ochraně spotřebitele, musí dojít k jednání podnikatele vůči spotřebiteli, přičemž se dle výkladu Soudního dvora Evropské unie při posouzení spotřebitele používá kritérium průměrného spotřebitele. Průměrným spotřebitelem dle ust. bodu 18 a 19 směrnice o nekalých obchodních praktikách je spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Tuto definici vymezil Soudní dvůr Evropské unie a jedná se o tzv. normativní model průměrného spotřebitele.

V první řadě je nutno uvést, že nastavení hlediska průměrného spotřebitele a jeho posouzení v daném případě je otázkou prioritně právní, nikoliv skutkovou, což ostatně plyne i z ust. bodu 18 směrnice o nekalých obchodních praktikách, kde je stanoveno, že pojem průměrného spotřebitele není statistický a že pro stanovení typické reakce průměrného spotřebitele v daném případě budou muset vnitrostátní soudy a orgány vycházet z vlastního úsudku, s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora Evropské unie.

Průměrný spotřebitel představuje abstraktní model nejvhodnějšího zástupce množiny nehomogenních prvků, kdy je třeba sledovat, zda může být určitým jednáním oklamán. V jednotlivém případě hrají důležitou roli konkrétní sledované vlastnosti skupiny spotřebitelů, jež jsou přenášeny na průměrného spotřebitele. V posuzovaném případě hrají důležitou roli vlastnosti relevantní skupiny spotřebitelů. Prvotně je tedy třeba vymezit relevantní skupinu spotřebitelů, kdy kritériem pro její určení bude zejména nabízený nebo poskytovaný produkt nebo služba (v daném případě sdružené služby dodávky plynu). Při modelování průměrného spotřebitele relevantní skupiny je nezbytné zohlednit jednotlivé vlastnosti spotřebitelů a v přiměřené míře je do daného modelu promítnout. Průměrný spotřebitel je tedy ideální model, myšlenkový produkt, jemuž ve skutečnosti nemusí odpovídat žádný jedinec ze sledované skupiny.

Vnímání průměrného spotřebitele v judikatuře Soudního dvora Evropské unie je uvedeno výše (viz tzv. normativní model průměrného spotřebitele), kdy se jedná o spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory [viz například rozsudek ESD ve věci C 210/96 ze dne

16. července 1998 (Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky vs. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung), dle kterého je průměrný spotřebitel vykreslen jako přiměřeně dobře informovaný, opatrný a obezřetný, či rozsudek ESD ve věci C 358/01 ze dne 6. listopadu 2003 (Komise vs. Španělsko), dle kterého je průměrný spotřebitel v dostatečné míře informovaný, ale také opatrný a schopný řadu informací si opatřit a zpracovat sám].

Dle judikatury českých soudů (viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2007, sp. zn. 32 Odo 229/2006) je průměrným spotřebitelem spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory (jak je vykládáno Evropským soudním dvorem). Také bylo judikováno, viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. října 2008, sp. zn. 32 Cdo 4661/2007, že míra pozornosti průměrného spotřebitele má být posuzována přísněji než dříve (již nepostačuje pouze povrchní či zběžná pozornost, ale „rozumná míra pozornosti a opatrnosti“ - viz ust. bodu 18 směrnice o nekalých obchodních praktikách). Uvedený závěr je možné dle správního orgánu vztáhnout také na trh s energiemi, neboť spotřebitelé jsou v posledních letech varováni řadou prostředků (stěžejně médií) před nekalými praktikami obchodníků s příslušnou komoditou, zejména některými praktikami týkajícími se změny dodavatele příslušné komodity.

V daném případě je nutné tedy posoudit hledisko průměrného spotřebitele zejména s ohledem na výše uvedené judikované závěry soudů. Stupeň pozornosti průměrně informovaného a rozumného spotřebitele by se měl odvíjet od důležitosti nabízeného produktu či služby. Energie (v tomto případě plyn) a jejich kontinuální dodávka jsou pro spotřebitele zcela jistě důležité, neboť se jedná o produkt každodenní spotřeby a také potřeby, a proto by měl být spotřebitel v dané oblasti informovaný a v rozumné míře také pozorný a opatrný.

Lze obecně shrnout, že průměrný spotřebitel v daném případě je spotřebitel, který plyn (resp. sdružené služby dodávky plynu) využívá ke svým každodenním potřebám (vaření, ohřev vody či vytápění) a z toho důvodu je pro něj důležitá kontinuální dodávka této komodity. Ač je trh s energiemi pro běžného spotřebitele (tedy i pro průměrného spotřebitele) komplikovaný a nepřehledný, orientuje se v něm alespoň na základní úrovni, a to i díky médiím, jimiž je upozorňován na nekalé obchodní praktiky některých obchodníků s plynem.

Dále je nutné mít za to, že i průměrný spotřebitel je natolik informovaný, že si musí být vědom toho, že pokud se subjektem nepodepíše písemnou smlouvu či pokud se výslovně nedohodne, že mu bude subjekt plnit (a průměrný spotřebitel mu za to poskytne přiměřené protiplnění), neuzavřel smlouvu a dodavatel mu nebude plnit. V daném případě, pokud s dodavatelem energie nepodepíše písemnou smlouvu o sdružených službách dodávky energie, případně výslovně (ústně) nesouhlasí s tím, že mu dodavatel energie bude dodávat energii, neuzavřel s dodavatelem energie smlouvu o sdružených službách dodávky energie a dodavatel energie mu tudíž nebude energii dodávat. Správní orgán má za to, že tato uvedená vědomost (informovanost) spotřebitele odpovídá požadavku na průměrného spotřebitele, neboť se jedná o spotřebitele průměrné inteligence, nikoliv podprůměrně inteligentního, nelze jej tedy chápat jako nesamostatného až hloupého jedince.

S ohledem na stanovenou typickou reakci průměrného spotřebitele tedy není možné učinit závěr o tom, že by účastníkem řízení užitá obchodní praktika (tj. zaslání Dopisu Odběratelům, který mimo jiné obsahoval informaci o tom, že účastník řízení uzavřel

s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO) byla způsobilá (natož podstatně) ovlivnit rozhodování průměrného spotřebitele, tedy i Odběratelů, tak, že by mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (v tomto případě by se jednalo o obchodní rozhodnutí Odběratelů zůstat „zákazníkem“ účastníka řízení a odebrat od něj sdružené služby dodávky plynu, ač si jej jako dodavatele plynu dobrovolně nevybrali a účinně s ním neuzavřeli příslušnou smlouvu), když mu musí být zřejmé (s ohledem na normativní model průměrného spotřebitele), že s účastníkem řízení žádnou smlouvu o sdružených službách dodávky plynu neuzavřel, když jediným jeho aktivním jednáním s účastníkem řízení (resp. se zástupcem účastníka řízení) byl telefonický hovor, v rámci kterého se dohodli, že mu zástupce účastníka řízení poštou zašle telefonicky sdělené informace (tj. výhody nabízené účastníkem řízení).

Ač je tedy dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 klamavá obchodní praktika ta, při níž je užit nepravdivý údaj, není v daném případě možné bez dalšího konstatovat, že předmětná obchodní praktika může narušit rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci. Proto správní orgán uzavírá, že výše popsaná obchodní praktika, jež účastník řízení užil vůči Odběratelům, není klamavou obchodní praktikou ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, neboť není způsobilá podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele (průměrného spotřebitele) tak, že by mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, a tudíž není ani nekalou obchodní praktikou dle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 (dle tzv. generální klauzule nekalých obchodních praktik). Není tedy ani možné konstatovat, že by účastník řízení výše uvedeným jednáním porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik stanovený v ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

Vzhledem k výše uvedenému tedy nedošlo k naplnění formálních znaků 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, kterých by se účastník řízení dopustil výše popsanými jednáními [užití klamavých obchodních praktik vůči jednotlivým Odběratelům ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 nebylo v rámci správního řízení prokázáno].

Aby mohl správní orgán postihnout delikventa za spáchání správního deliktu, musí být (kumulativně) naplněna jak formální, tak i materiální stránka vytykaného správního deliktu. Jelikož v daném případě nebyly naplněny formální stránky 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, je nutné konstatovat, že vytykaná jednání účastníka řízení nejsou správními delikty dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a uvedené správní delikty se tudíž nestaly. Proto správní orgán vedené správní řízení v této části zastavil.

VII. II. II. Agresivní obchodní praktiky

Ve správním řízení bylo zjištěno a prokázáno, že účastník řízení začal do Odběrných míst Odběratelů dodávat plyn počínaje 31. srpna 2015. Dále bylo prokázáno, že účastník řízení neměl s Odběrateli uzavřenu platnou smlouvu o sdružených službách dodávky plynu, na základě které by byl oprávněn dne 14. srpna 2015 zanést do systému Operátora trhu požadavek na změnu dodavatele plynu u Odběrných míst Odběratelů a následně ode dne

31. srpna 2015 dodávat do Odběrných míst plyn a požadovat po Odběratelích jeho úhradu (viz předchozí část odůvodnění tohoto rozhodnutí).

Co se týče „uzavření“ smluv o sdružených službách dodávky plynu, účastník řízení uvedl, že se jednalo o „nedávno zřízený prodejní kanál“, o „testovací období tohoto způsobu prodeje“ či že „v dobré víře tuto metodu předal externím agenturám, bohužel dříve, než právník potvrdil správnost postupu distančně uzavíraných smluv“. Tyto skutečnosti nicméně nemohou zvrátit to, že Dopis zasláný Odběratelům obsahoval nepravdivé údaje, neboť nebyla mezi účastníkem řízení a Odběrateli v souladu s platnými právními předpisy uzavřena smlouva o sdružených službách dodávky plynu, a požadavek vnesený do systému Operátora trhu na změnu dodavatele byl neoprávněný. Zavádí-li totiž subjekt nový způsob prodeje, musí si počínat s veškerou obezřetností, tedy přinejmenším si musí zjistit a nastudovat příslušnou právní úpravu a tu také následně dodržovat, což se však v posuzovaném případě nestalo. Uvedená tvrzení tedy nemohou zhojit jednání účastníka řízení.

Správní orgán pro úplnost dodává, že postup vůči Operátorovi trhu při standardní změně dodavatele plynu (tj. mimo jiné změna dodavatele plynu za jiného dodavatele plynu) je popsán v ust. § 52 a násl. vyhlášky č. 365/2009 Sb., o Pravidlech trhu s plynem, ve znění účinném do 31. prosince 2015, a je zcela v intencích nového dodavatele, tedy souhlas zákazníka se změnou v rámci postupu u Operátora trhu vyžadován není. Předpokladem (nikoliv však kontrolovanou náležitostí) pro podání žádosti nového dodavatele o standardní změnu dodavatele je smlouva o dodávce plynu nebo smlouva o sdružených službách dodávky plynu uzavřená mezi zákazníkem a novým dodavatelem.

V rámci správního řízení dále bylo zjištěno a prokázáno, že účastník řízení požadoval po Odběratelích úhradu plynu, a to formou měsíčních záloh prostřednictvím SIPO, kdy jedenáct Odběratelů požadované platby (zálohy) hradilo. Jeden Odběratel, a to [REDAKCE], neuhradil požadovanou platbu (zálohu), což ovšem nemá vliv na skutečnost, že účastník řízení i po tomto Odběrateli požadoval platbu za zboží (službu), které mu dodal, ačkoli si jej Odběratel neobjednal.

Správní orgán dospěl k závěru, že výše popsaná jednání účastníka řízení (tj. požadování úhrady sdružených služeb dodávky plynu, dodaných bez platné smlouvy či objednávky, po jednotlivých Odběratelích) jsou obchodními praktikami vůči 12 spotřebitelům ve smyslu ust. článku 2 písm. d) směrnice o nekalých obchodních praktikách, neboť se jedná o jednání, příp. obchodní komunikace, ze strany obchodníka přímo související s prodejem a dodáním produktu spotřebiteli.

Správní orgán dle závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, a ze dne 6. listopadu 2015, č. j. 7 As 141/2015 - 38, přistoupil ke zjišťování, zda jsou tyto popsané obchodní praktiky zakázané dle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, resp. směrnice o nekalých obchodních praktikách. Nejprve vyhodnocoval, zda uvedené obchodní praktiky nesou znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

Podle ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 je agresivní obchodní praktikou vždy praktika uvedená v příloze č. 2 k témuž zákonu. Dle písm. f) přílohy č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele ve znění účinném

do 27. prosince 2015 jsou obchodní praktiky vždy považovány za agresivní, pokud prodávající požaduje na spotřebiteli okamžitou nebo odloženou platbu za výrobky nebo služby, které mu dodal, ačkoli si je spotřebitel neobjednal nebo požaduje vrácení či uschování nevyžádaných výrobků, nejedná-li se o náhradní dodávku podle předem uzavřené smlouvy.

Správní orgán s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že popsané obchodní praktiky užitě účastníkem řízení naplňují znaky agresivní obchodní praktiky dle ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu, když účastník řízení požadoval po Odběratelích úhradu za sdružené služby dodávky plynu (formou hrazení záloh na úhradu sdružených služeb dodávky plynu prostřednictvím SIPO), neboť jim je dodal, ačkoli si je Odběratelé (jakožto spotřebitelé) neobjednali (bez uzavření platné smlouvy či objednávky). S odkazem na výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu správní orgán uvádí, že pro toto posouzení není nutné zohlednit otázku, zda předmětné praktiky mohou narušit rozhodnutí průměrného spotřebitele o obchodních transakcích.

Jelikož správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o agresivní obchodní praktiku, nezabýval se již tím, zda popsané obchodní praktiky jsou zakázané dle ust. § 5 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, či zda naplňují znaky nekalé obchodní praktiky dle ust. § 4 odst. 1 téhož zákona.

Dále správní orgán konstatuje, že uvedené agresivní obchodní praktiky byly účastníkem řízení užity při poskytování sdružených služeb dodávky plynu, když účastník řízení začal po Odběratelích požadovat úhrady za neobjednané služby/zboží až při jejich poskytování.

Co se týče doby, po kterou účastník řízení poskytoval Odběratelům sdružené služby dodávky plynu, aniž by si je u něj objednali, tak je nesporné, že účastník řízení započal s dodávkami plynu Odběratelům dne 31. srpna 2015. V rámci správního řízení bylo prokázáno, že tento stav trval u všech Odběratelů nejméně do 16. září 2015, kdy se Odběratel [redacted] navrátil k původnímu dodavateli plynu, a taktéž následně učinili i Odběratelé [redacted] (ke dni 19. října 2015), [redacted] (ke dni 23. října 2015) a [redacted] (ke dni 4. listopadu 2015). Lze tedy paušálně konstatovat, že v období od 31. srpna 2015 do 16. září 2015, jak je ostatně uvedeno i ve výroku tohoto rozhodnutí, účastník řízení užil agresivní obchodní praktiky vůči všem Odběratelům a po 4. listopadu 2015 (dle informace k 13. listopadu 2015, kdy ji účastník řízení zaslal Úřadu) vůči osmi Odběratelům.

Správní orgán uzavírá, že účastník řízení jakožto prodávající (obchodník s plynem) užil ve všech 12 případech Odběratelů citovaných ve výroku I. tohoto rozhodnutí při poskytování sdružených služeb dodávky plynu nekalou obchodní praktiku, konkrétně agresivní obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu, čímž ve všech 12 případech porušil zákaz užití nekalých obchodních praktik stanovený ust. § 4 odst. 3 téhož zákona.

VII. III. Formální a materiální stránka správních deliktů

Správní orgán má na základě výše uvedeného za prokázané, že byly naplněny formální znaky 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, když účastník řízení jakožto prodávající svými jednáními porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik stanovený ust. § 4 odst. 3 téhož zákona tím, že užil agresivní obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5a odst. 2 téhož zákona ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu (viz část „VII. II. II. Agresivní obchodní praktika“ odůvodnění tohoto rozhodnutí), a proto přistoupil k posouzení také materiální stránky vytýkaných správních deliktů.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, vyplývá, že pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu. Upravují-li zásady soudního trestání situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost (škodlivost) nižší než nepatrná, musí obdobná pravidla platit i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktivního jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti (škodlivosti) ve vztahu k porušené povinnosti stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Vždy je proto třeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo. V této souvislosti se Úřad zabýval také otázkou naplnění materiální stránky vytýkaných správních deliktů.

Z hlediska materiální stránky správního deliktu je třeba zejména vycházet ze skutečnosti, že každá skutková podstata správního deliktu implicitně zakotvuje obecnou míru společenské škodlivosti nežádoucího jednání. V opačném případě by ostatně zákonodárce porušení právních norem nesankcionoval jako správní delikt.

V daném případě tato konkrétní společenská škodlivost spočívala u jednání účastníka řízení (tj. u užití agresivních obchodních praktik) v narušení veřejného zájmu na ochraně práv spotřebitelů, neboť kdyby na trhu s energetikou docházelo k takovému protiprávnímu jednání běžně, jednalo by se zcela nepochybně o absolutně neudržitelný stav, který by byl v rozporu se zájmy společnosti a způsobil by značné oslabení při uplatňování práv zákazníků. Nekalé obchodní praktiky obecně významným způsobem poškozují spotřebitele a mohou vést k vytvoření překážek řádného fungování vnitřního trhu a narušení hospodářské soutěže.

Pro úplnost také správní orgán poukazuje na to, že skutečnost, že účastník řízení užil nekalou obchodní praktiku vůči 12 spotřebitelům (Odběratelům), už sama o sobě svědčí o naplnění materiální stránky projednávaných správních deliktů, neboť i takový okruh dotčených spotřebitelů měl bezesporu jistý vliv na fungování vnitřního trhu a hospodářskou soutěž v dané oblasti.

S ohledem na výše uvedené správní orgán uzavírá, že jednání účastníka řízení vůči 12 Odběratelům dosahuje vyšší míry společenské škodlivosti ve vztahu k porušené povinnosti, než je míra nižší než nepatrná, a proto je nutné konstatovat, že je naplněna také materiální

stránka 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

VII. IV. Odpovědnost za správní delikty

Správní orgán se rovněž zabýval otázkou, zda nejsou naplněny podmínky uvedené v ust. § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, tedy zda účastník řízení za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Z podkladů, které měl správní orgán k dispozici, nevyplývá, že by nastala jakákoliv objektivní zákonem předvídaná situace, která by umožnila liberaci účastníka řízení z vytýkaných 12 správních deliktů či kteréhokoliv z nich.

Nad rámec uvedeného správní orgán konstatuje, že charakteristickým znakem tzv. správních deliktů právnických osob a podnikajících fyzických osob je to, že odpovědnost těchto osob je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za výsledek. Je tedy věcí účastníka řízení, aby si při výkonu své činnosti počínal tak, aby neporušil povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele a nepoškodil tímto zákonem chráněné zájmy.

Správní orgán tak vzhledem k výše uvedenému nepochybně zjistil a prokázal, že se účastník řízení výše popsányi jednáními dopustil spáchání 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, za které je také odpovědný.

VIII. Uložení správního trestu

Dle ust. § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. července 2017, použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. V rámci úvodní části „VII. Právní hodnocení“ odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl správní orgán k závěru, že pro pachatele (účastníka řízení) jsou výhodnější ta ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, jež jsou uvedena v zákoně o odpovědnosti za přestupky, a proto správní orgán aplikoval tato ustanovení.

V rámci vedeného řízení bylo zjištěno a prokázáno, že se účastník řízení dopustil 12 správních deliktů, za které Úřad ukládá pokutu. Takové jednání právní teorie označuje za souběh správních deliktů, který je definován jako případ, kdy stejný pachatel spáchal dva nebo více deliktů dříve, než byl za některý z nich pravomocně potrestán. V tomto případě se jednalo o vícečinný souběh stejnorodý, kdy se pachatel více, tj. 12 skutky (tzn. vůči každému Odběrateli), dopustil naplnění 12 stejných skutkových podstat a tudíž 12 správních deliktů dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015.

Dle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb

pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.

Správní orgán proto přistoupil k vyhodnocení, který z 12 vytýkaných správních deliktů je nejpřísněji trestný, příp. jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, který z vytýkaných správních deliktů je nejzávažnější.

Za správní delikt dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 lze uložit podle ust. § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Ve vztahu k vyhodnocení závažnosti, resp. nejzávažnějšího z 12 posuzovaných správních deliktů, je pak třeba uvést, že horní hranice sazeb pokut dle ust. § 24 odst. 14 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele jsou stejné.

Co se týče závažnosti jednotlivých správních deliktů, shledává správní orgán jako nejzávažnější správní delikt dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, kterého se účastník řízení dopustil tím, že jakožto prodávající užil v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 agresivní obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 ve spojení s písm. f) přílohy 2 k témuž zákonu, neboť požadoval po Odběrateli [REDAKCE], nar. [REDAKCE], odběrné místo [REDAKCE] na adrese [REDAKCE], v postavení spotřebitele za období specifikované ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. nejméně od 31. srpna 2015 do 16. září 2015 (v případě tohoto Odběratele konkrétně za období od 31. srpna 2015 nejméně do 11. listopadu 2015 – viz datum vyhotovení přípisu účastníka řízení č. j. 09501-7/2015-ERU), platby za sdružené služby dodávky plynu, které tomuto Odběrateli dodal do jeho Odběrného místa i přesto, že si je Odběratel od něj neobjednal (viz bod 4 výroku I. tohoto rozhodnutí), neboť tohoto správního deliktu se účastník řízení dopouštěl po nejdelší časové období, dále účastník řízení po tomto Odběrateli požadoval vyšší zálohy než po některých ostatních Odběratelích uvedených ve výroku I. tohoto rozhodnutí a zejména také s přihlédnutím ke stáří Odběratele (ročník 1924), vůči němuž užil účastník řízení vytýkanou agresivní obchodní praktiku.

Správní orgán tedy přistoupil k uložení správního trestu podle ustanovení vztahujícího se na tento (nejzávažnější) správní delikt, tzn. k uložení správního trestu dle ust. § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele.

Dle ust. § 35 zákona o odpovědnosti za přestupky lze za přestupek, resp. správní delikt, uložit správní trest ve formě (i) napomenutí, (ii) pokuty, (iii) zákazu činnosti, (iv) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty či (v) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Účastník řízení navrhl, aby vzniklá situace byla vyřešena veřejnou omluvou na jeho webových stránkách. Jelikož zákon o ochraně spotřebitele neumožňuje ve smyslu ust. § 47 odst. 2 a ust. § 50 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložit pachateli správní trest ve formě zákazu činnosti či zveřejnění rozhodnutí o přestupku a ani z povahy provedení vytýkaného skutku účastníka řízení tomuto nelze uložit propadnutí věci nebo náhradní hodnoty ve smyslu ust. § 48 a ust. § 49 zákona o odpovědnosti za přestupky, přichází co do druhu správního trestu ukládaného účastníkovi řízení pouze napomenutí či pokuta. Nebylo tedy možné vyhovět návrhu účastníka řízení, přičemž správní orgán uvádí, že s ohledem na okolnosti posuzované věci by se takový trest nejevil ani jako dostačující,

schopný plnit své primární funkce, tj. zejména přispění k nápravě potrestaného, odrazení jiných od podobného jednání či ochrana společnosti.

Správní orgán k tomu uvádí, že s ohledem na dikci ust. § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, jakož i zákona o ochraně spotřebitele jako celku, je možné uložit sankci pouze ve formě pokuty, nikoliv veřejné omluvy.

Výše uvedené správní orgán dovozuje také z ust. § 18 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (jako zvláštního zákona ve vztahu k zákonu o odpovědnosti za přestupky), které upravuje taxativní výčet sankcí, jež je možné uložit za porušení právních předpisů v působnosti Úřadu, a to sankce ve formě pokuty a opatření k nápravě. Správní orgán má pak za to, že ani správní trest pouze ve formě napomenutí není možné uložit, jelikož by to bylo v rozporu právě s ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona. Pro úplnost správní orgán uvádí, že i pokud by bylo možné správní trest ve formě napomenutí uložit, v nyní posuzované věci by napomenutí ukládáno nebylo, a to zejména s ohledem na povahu správního deliktu spáchaného účastníkem řízení ve smyslu ust. § 37 písm. a) a ust. § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Správní orgán proto s ohledem na výše uvedené vyhodnotil jako zákonné, vhodné a účelné v daném případě uložit správní trest ve formě pokuty.

Při stanovení konkrétní výměry pokuty správní orgán přihlédl ke všem skutečnostem zjištěným ve správním řízení. Zejména přihlédl ve smyslu ust. § 37 písm. a), c) a g) zákona o odpovědnosti za přestupky k povaze a závažnosti správního deliktu, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti účastníka řízení. V neposlední řadě správní orgán přihlédl při stanovení výše pokuty též k osobě pachatele.

Vzhledem k výše uvedenému správní orgán nejprve posuzoval otázku povahy a závažnosti správního deliktu (přestupku) ve smyslu ust. § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky.

V tomto rozhodnutí je deklarováno porušení ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 spočívající v užití nekalé obchodní praktiky při poskytování služeb, konkrétně pak užití agresivní obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5a odst. 2 téhož zákona ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu vůči Odběrateli [REDAKCE]. Úřad považuje s ohledem na ust. § 38 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky klamání zákazníků na trhu s energiemi za velmi závažné, neboť tento trh vykazuje značná specifika oproti trhům s jinými výrobky či službami. Tento trh je charakterizován velmi oslabeným postavením spotřebitelů vůči dodavatelům. Neumožnění uplatnění práv zákazníka garantovaných zákonem je ze strany Úřadu vnímáno jako zneužití tohoto značně nerovného postavení ze strany účastníka řízení.

Jak již správní orgán výše uvedl, odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za spáchání správního deliktu je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek. Ačkoliv tedy není nutno posuzovat a prokazovat subjektivní stránku věci, je nutno ve smyslu ust. § 38 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky přihlédnout ke skutečnosti, že zájmem (úmyslem) účastníka řízení zřejmě nebylo porušit zákon, k čemuž v konečném důsledku přesto došlo. Správní orgán nemohl bez důvodných pochybností prokázat úmyslné porušení

zákona ze strany účastníka řízení, a proto tuto skutečnost vyhodnotil ve prospěch účastníka řízení.

Správní orgán se zabýval také zjištěnou délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání, ve smyslu ust. § 38 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky. Dobu, po kterou účastník řízení prokazatelně poskytoval Odběrateli ██████████ sružené služby dodávky plynu, aniž by si je Odběratel objednal (přinejmenším období od 31. srpna 2015 do 11. listopadu 2015, tj. 73 dnů) považuje správní orgán za přitěžující okolnost, a to vzhledem k její délce.

Jako k přitěžující okolnosti správní orgán přihlédl také ve smyslu ust. § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky ke skutečnosti, že se účastník řízení dopustil vytykaného správního deliktu v souběhu s dalšími 11 správními delikty naplňujícími tutéž skutkovou podstatu.

Při stanovení výše pokuty je nutno též zohledňovat opakovanost porušování zákona účastníky řízení, ať už z pohledu neustálého porušování totožných ustanovení a právních předpisů, nebo celkové nedisciplinovanosti při nedodržování stanovených povinností. V tomto případě je třeba zohlednit, že účastníku řízení byla příkazem č. j. 11628-3/2015-ERU ze dne 4. ledna 2016 uložena pokuta ve výši 15 000 Kč spolu s náhradou nákladů řízení ve výši 1 000 Kč za spáchání správního deliktu dle ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v tehdy účinném znění, a příkazem č. j. 05269-3/2016-ERU ze dne 11. května 2016 uložena pokuta ve výši 10 000 Kč spolu s náhradou nákladů řízení ve výši 1 000 Kč za spáchání správního deliktu dle ust. § 91 odst. 5 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetických zákonů), ve znění účinném do 31. prosince 2015, a dle ust. § 91 odst. 11 písm. d) téhož zákona, což je zohledněno při stanovení výše pokuty jako přitěžující okolnost.

Jako k přitěžující okolnosti správní orgán přihlédl také ve smyslu ust. § 40 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky ke skutečnosti, že účastník řízení spáchal vytykaný správní delikt na osobě vysokého věku.

Ve smyslu ust. § 39 a ust. § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky již správnímu orgánu nejsou v posuzované věci žádné další polehčující či přitěžující okolnosti známy.

Co se týče osoby pachatele správního deliktu, správní orgán vycházel při stanovení výše pokuty ze závěrů dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20 dubna 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133), z níž vyplývá, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

Správní orgán se tedy zabýval otázkou majetkových poměrů účastníka řízení. Platí, že správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z údajů předložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Zároveň

však platí, že nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn (nikoliv povinen) stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Z podkladů, které účastník řízení doručil ke svým majetkovým poměrům, bylo zjištěno, že v roce 2015 dosáhl účastník řízení tržeb z prodeje zboží ve výši [REDAKCE] Kč a celkového výsledku hospodaření před zdaněním ve výši [REDAKCE] Kč, přičemž provozní výsledek hospodaření účastník řízení vykázal ve výši [REDAKCE] Kč. Aktuálnější podklady – Výkaz zisku a ztráty za rok 2016 není založen ve Sbírce listin a ani účastník řízení jej Úřadu ke dni vydání tohoto rozhodnutí nepředložil.

Dle judikatury českých soudů musí konkrétní forma postihu a jeho výše působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i ostatní nositele obdobných povinností, jaké přísluší účastníku řízení, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře pachatele, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by však byl pro něj likvidačním. To znamená, že uložená pokuta musí být v takové výši, aby byla způsobilá plnit své základní funkce, tedy funkci represivní a preventivní. Toho je schopná jen v případě, že je natolik významná pro daného rušitele, že se mu porušení právních povinností v ostatních případech nevyplatí. Pokuta musí tedy mít pro pachatele odstrašující účinek, aby se obával možné sankce a nedocházelo k opětovnému porušení právních povinností z jeho strany.

Likvidační pokuta ve vztahu k podnikajícím osobám je dle judikatury taková, která je způsobilá pachateli sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. O zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Rovněž je nutno přihlídnout k tomu, že majetkové poměry pachatele nejsou jediným kritériem pro stanovení výše pokuty, nicméně sankce by neměla být vzhledem ke svému účelu nepřiměřená.

Po zvážení všech skutkových okolností případu (tedy i skutečností svědčících ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení), jakož i po zvážení všech polehčujících a přitěžujících okolností a majetkových poměrů účastníka řízení, a s ohledem na zásadu absorpce stanovil správní orgán účastníkovi řízení pokutu ve výši, jež je uvedena ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Správní orgán má za to, že pokuta ve stanovené výši naplňuje jak funkci preventivní, tak funkci odstrašující.

Správní orgán považuje stanovenou výši pokuty za zcela přiměřenou míře a významu chráněného společenského zájmu upraveného zákonem o ochraně spotřebitele. Nadto správní orgán poznamenává, že pokuta udělená ve výši tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí, byla uložena v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy ve výši odpovídající rozhodovací praxi Úřadu v obdobných nebo shodných případech.

IX. Náklady řízení

Souběžně je výrokem III. tohoto rozhodnutí ukládána povinnost úhrady nákladů řízení, neboť správní orgán je dle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 79

odst. 5 správního řádu povinen účastníkovi, který byl uznán vinným, resp. který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, uložit náhradu nákladů řízení paušální částkou. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. činí paušální částka ve výši 1 000 Kč.

X. Zastavení části správního řízení

Výrokem IV. tohoto rozhodnutí bylo správní řízení v části týkající se posouzení protiprávního jednání, kdy měl účastník řízení, jakožto prodávající užít v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015 klamavou obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 27. prosince 2015, když v blíže nespecifikovaném období od 14. do 31. srpna 2015 zaslal Odběratelům dopis, který obsahoval nepravdivé údaje o tom, že účastník řízení uzavřel s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu a že uvedenou smlouvou byla sjednána platba měsíčních záloh formou SIPO, přestože účastník řízení s Odběratelem pro jeho Odběrné místo smlouvu o sdružených službách dodávky plynu neuzavřel, zastaveno, jak bylo konkrétně odůvodněno v části odůvodnění tohoto rozhodnutí označené „VII. II. I. Klamavá obchodní praktika“.

Správní orgán podotýká, že o výše uvedených jednáních, tj. o 12 skutcích (zastavovaná část správního řízení), muselo být znovu rozhodnuto (přestože tato část byla napadeným rozhodnutím již jednou zastavena) právě z toho důvodu, že rozhodnutím o rozkladu bylo napadené rozhodnutí zrušeno jako celek, tudíž byl zrušen i výrok IV. napadeného rozhodnutí, kterým již výše uvedená část správního řízení byla jednou (avšak nepravomocně) zastavena.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad v souladu s ust. § 152 správního řádu k Radě Úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Úřadu. Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

JUDr. Zuzana Šmídová, v. r.
ředitelka odboru správních řízení